

Irja Kettunen (teksti ja kuvat)

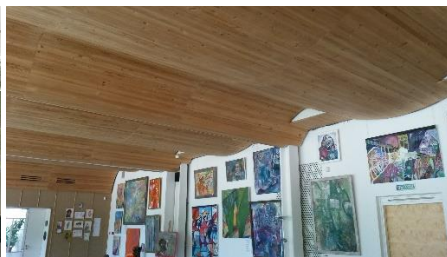
AALTOILUA

Yksi Viipurin must-nähtävyyksistä on Alvar Aallon kirjasto. Visiittini tuohon kulttuurilaitokseen jäi viimeisen matkapäivän aamuun, olin näet kuullut, että siellä järjestetään silloin opastettuja kierroksia, joilla sai myös valokuvata. Ovessa oli selkeällä suomen kielellä lappu ”Suljettu tänään”. Pettyneenä olin jo kääntymässä ympäri lähteäkseni etsimään matkaseuraani, kun huomioni kiinnitti A4-kokoinen venäjänkielinen tiedote, jota jäin tutkimaan 40 vuoden takaisella, jo ammuin ruostuneella kouluvenäjälläni. Ja siinä se oli: opastetut kierrokset kuitenkin järjestetään annettuina ajankohtina, ymmärsin.

Odotteluaikaa jäi puolen tuntia, joten kävelin ympäröivässä puistossa, ja kirjastonkin ehdin kiertää kolmesti. Hyvissä ajoin asetuin ulko-ovelle yhden hengen jonoon, etten vain jäisi pois ryhmästä. Ihmeen hiljaiselta tienoo vaikutti, vain muutama ”alkuasukas” kierteli oven tuntumassa. Tasan klo 11 alkoi sisällä näkyä liikettä, ja ilmeinen vahtimestarihenkilö avasi oven. Hän viittilöi minut sisään, kun aikani solkkasin ”ekskursio, ekskursio”. Katselin ympärilleni aulassa, kunnes näin ylätasanteella jonkinlaisen lipunmyyntipisteen. Kohteliaasti tervehdittyäni tulkutin jälleen tuota ainoa muistamaani sanaa, johon vastattiin vuolaalla venäjänkielisellä puhetulvalla. Kun yhteistä kieltä ei yrityksistä huolimatta löytynyt, totesin että pelin henki on että venäjällä on selvittävä... Ymmärsin, että kierros on opastettu vain venäjäksi (sen olin kyllä jo arvannut), ja kun sain virkailijan vakuuttuneeksi, että asia on harashoo (Da, da!), hän myi minulle pääsylipun. Se kourassani sitten ihmettelin, mihin seuraavaksi – mitään opasteita en nähnyt – joten lähdin tulosuuntaan ja pujahdin avoimesta ovesta muutaman muun ihmisen kanssa valoisaan, kauniin aaltokattoiseen musiikkisaliin.

Ulko-ovet eivät juuri aaltoile.

Musiikkisalin taidenäyttely ja kattoaallot.

Seurasii oppaan kommentoima 20 minuutin esitys ja dokumenttielokuva. Kieltä en ymmärtänyt, mutta kuvat puhuivat puolestaan: esitys käsitteli kirjaston peruskorjaustyötä, ja siinä vilahteli tuttuja sanoja kuten ”Njokija, Alstrom, Rjepola” yms. suomalaisten yhtiöiden nimiä. Yritin pysyä mukana juonessa...

Valoaallot kirjojen yllä.

Kirjataivas.

Vihdoin lähdimme kävelykierrokselle neljän vilkkaasti keskustelevan ja kyselevän venäläisrouvan sekä oppaan kanssa. Kiersimmekin talon sitten perinpohjaisesti: aulan kautta kuljimme avaraan kaksikerroksiseen kirjastotilaan, jossa ihailimme Aallon valoa kauniisti ja tasaisesti suodattavaa kattoa sekä seniä peittäviä, satoja tuhansia niteitä sisältäviä kirjahyllyjä. Erityisesti ihastuin portaikon käsikaiteen muotoiluun: yksi yhteinen keskikaide sallii sekä ylös- ja alaspäin liikkumisen käsien toisiinsa törmäämättä. Palvelutiski on järjestetty nerokkaasti siten, että sen keskeltä nousee kapeat kierreportaat toisen kerroksen lainaustiskille, joita myöten virkailija saattaa nopeasti, turhia kiertelemättä kipaista palvelemaan yläkerran asiakkaita. Erittäin funktionaalista!

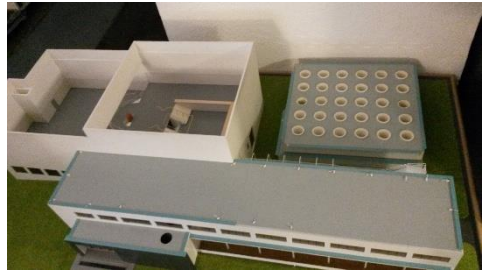

Aaltomainen kaide. Suunnittelun ja puusepäntaidon juhlaa!

Kiertelimme käytäviä, joiden varrella sijaitsee henkilökunnan työtiloja, ja valoisien porraskäytävien kautta laskeuduimme kellarikerroksen varastokirjastoon. Siellä säilytetään kirjojen lisäksi mm. Aallon alkuperäistä, kerroksittain avattavaa kirjaston pienoismallia, sekä lukituissa vitriineissä olevia vanhoja kirjoja. Villi veikkaukseni on, että nähtävillä oli venäläisten klassikkokirjailijoiden teosten ensipainoksia: Dostojevski, Tolstoi, Gogol, Gorki... Sumeilematta otin paikasta valokuvia, kun kukaan ei kieltänytään.

Varastokirjaston aarteita.

Aaltomallinnus "päreinä"

Jatkoimme matkaamme lehtisaliin ja edelleen lastenosastolle, joissa oli sisustuksena meille kaikille tuttuja Artekin kalusteita ja Aallon klassikkovalaisimia. Näihin tiloihin oli käynti myös suoraan ulkoa, mikä tekee asioinnin lasten kanssa kirjastossa helpoksi, ja sallii myös kadun kulkijalle nopean piipahduksen päivän lehden pariin.

Lastenosasto.

Lehtisali kesäpäivän varjoissa.

Kierroksen päätteeksi kulttuurit kohtasivat: onnistuin käymään pienen alkeellisen keskustelun oppaan kanssa; keuhmaan kierrosta ja kirjastoa ja kertomaan mistä olen ja miksi tulin. Pakkohan se oli edes yrittää, ja katso: joskus kukkokin munii. Spasiba ja Da svidanija!